

[Justitsministeren]

ledes ifølge arbejdsministeriets regler herom stort set kun kunne meddeles til udlændinge, der har en særlig familiemæssig tilknytning til danske statsborgere eller her fastboende udlændinge. Det praktisk vigtigste område for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse har siden indvandringsstoppet været indgåelse af ægteskab med danske statsborgere. I 1976 og 1977 er der alene meddelt knap 1.500 sådanne tilladelser årligt.

Det har imidlertid vist sig, at en ikke ubetydelig del af disse ægteskaber er indgået, for at udlændingen kan få en opholds- og arbejdstilladelse. Ofte optager parterne ikke samliv eller ophæver samlivet kort efter, at tilladelsen er meddelt. For at undgå en udhuling af indvandringsstoppet ad denne vej har justitsministeriet efter forhandling med arbejdsministeriet fundet det nødvendigt i almindelighed at følge den praksis, at en udlænding, der har opnået sin tilladelse på dette grundlag, normalt ikke får tilladelsen forlænget, hvis samlivet ophører, medmindre han forinden lovligt har opholdt sig her i landet i mere end 2 år.

Når en udlænding får afslag på forlænget tilladelse, meddeles der vedkommende en passende frist til udrejsen. Denne frist gives, for at udlændingen kan have en rimelig tid til at afvikle sine forhold. Fristen søges imidlertid meget ofte udnyttet til at knytte en ny forbindelse med en anden dansk statsborger, med hvem udlændingen hævder senere at ville indgå ægteskab. Under sådanne omstændigheder vil opholds- og arbejdstilladelse normalt ikke blive forlænget, hvorimod sagen tages op til fornyet overvejelse, hvis den pågældende senere indgår ægteskab med en dansk statsborger.

Justitsministeriet finder, at den fulgte praksis som hovedregel er nødvendig under de nuværende beskæftigelsesforhold.

Den sag, spørgeren henviser til, drejer sig om en pakistaner, der i 1972 fik opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i kraft af de almindelige regler om, at børn under 20 år til herboende udlændinge kan få opholds- og arbejdstilladelse, når de tager bopæl hos deres forældre.

Tilsynet med udlændinge fik i 1975 oplysninger om, at tilladelsen var meddelt på et urigtigt grundlag, idet den pågældende ikke var søn af den opgivne fader, ligesom det blev klarlagt, at »faderen« i alt havde skaffet

fire pakistanere opholds- og arbejdstilladelse ved urigtigt at udgive dem som sine nære slægtninge. Den pågældende, som erkendte forholdet, blev udsendt til Pakistan i juli 1975 med et tilhold om ikke at indrejse inden 1978.

To måneder senere indgik han i Pakistan ægteskab med en dansk statsborger og fik på baggrund heraf og under hensyn til, at ægtefællen var gravid, ny opholds- og arbejdstilladelse, hvorefter han indrejste i januar 1976.

I november 1976 ophævedes samlivet, og i december samme år blev ægteparret separeret. Der er ingen fællesbørn i ægteskabet, idet hustruen fik sit svangerskab afbrudt.

Da den pågældendes opholds- og arbejdstilladelse udløb i 1977, blev der af politiet givet afslag på ansøgningen om yderligere forlængelse af tilladelsen, hvilket er i overensstemmelse med den ovenfor nævnte praksis. I det foreliggende tilfælde, hvor den pågældende havde opholdt sig her i landet i mindre end 1 år, før samlivet blev ophævet, fandt justitsministeriet ikke grundlag for at ændre afgørelsen, som derfor blev stadfæstet den 15. december 1977.

Den pågældendes advokat har nu i en skrivelse af 2. januar 1978 oplyst, at vedkommende har forlovet sig med en anden dansk statsborger og agter at indgå ægteskab med denne, så snart han er blevet endelig skilt.

Ministeriet har ikke fundet anledning til at ændre afgørelsen på det foreliggende grundlag, hvorimod sagen vil blive taget op til fornyet overvejelse senere, såfremt den pågældende indgår nyt ægteskab.

Til *socialministeren* (5/1 78) af:

Jørgen Junior (FP):

»Hvor mange pensionister får intet ud af deres pensionsforbedringer, fordi disse medfører tilsvarende lavere boligsikring?«

(Spm. nr. 301).

Begrundelse.

Det er socialministeren bekendt, at fremskridtspartiet er meget utilfreds med den behandling, der gives pensionisterne.

Derfor har vi atter og atter stillet forslag om betydelige forbedringer. Vi har imidlertid også stemt for de små reguleringer og dyrtidsportionsudbetalinger, der har kunnet